

■ Στὴν Ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς

Περιμένουμε τὸ Φῶς καὶ τὴν Χαρὰ*

«Προσβλέπω στὴν Συνάντηση μὲ τὸ οὐσιῶδες»;

«**Τὶ ἐντυπωσιακὴ** καὶ ὁμορφη εἰκόνα, ὁ ἡλικιωμένος ἄντρας νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του τὸ παιδί, καὶ πόσο παράξενα εἶναι τὰ λόγια του: “ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν Σου...”».

Αναλογιζόμενοι αὐτὰ τὰ λόγια, ἀρχίζουμε νὰ ἐκτιμοῦμε τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ καὶ τὴν σχέση του μὲ μᾶς, μὲ μένα, μὲ τὴν πίστη μας.

Υπάρχει τίποτα πιὸ χαρμόσυνο ἀπὸ ἓνα ἀντάμωμα, μιὰ “ὑπαπαντὴ” μὲ κάποιον πὺ ἀγαπᾷς;

Εἰλικρινά, τὸ νὰ ζεῖς σημαίνει νὰ προσμένεις, νὰ προσβλέπεις στὴν Συνάντηση. **Ἡ** ὑπερβατικὴ καὶ ὁμορφη προσμονὴ τοῦ Συμεὼν αὐτὸ δὲν συμβολίζει;

Αραγε, δὲν συμβολίζει τὴν προσδοκία ἢ μακρόχρονη ζωὴ του, αὐτὸς ὁ προβεβηκὼς σὲ ἡλικία ἄντρας, ὁ ὁποῖος περνᾷ ὅλη του τὴν ζωὴ περιμένοντας τὸ Φῶς πὺ φωτίζει ὅλους καὶ τὴν Χαρὰ πὺ τὰ πάντα πληροῖ; **Κ**αὶ πόσο ἀπρόσμενα, πόσο ὑπερβολικὰ καλὰ ἔρχονται τὸ ἀπὸ καιρὸ ἀναμενόμενο Φῶς καὶ ἡ Χαρὰ στὸν ὑπέργηρο Συμεὼν μὲσφ ἐνὸς παιδιοῦ!

Φανταστεῖτε τὸν γέροντα, τὴν ὥρα πού μὲ τρεμάμενα χέρια παίρνει τρυφερὰ καὶ προσεχτικὰ στὴν ἀγκαλιά του τὸ σαράντα ἡμερῶν Βρέφος καί, μὲ τὸ βλέμμα του προσηλωμένο στὴν μικρὴ ὑπαρξη, ἀναφωνεῖ: **“Τ**ώρα μπορεῖς νὰ μὲ ἀπολύσεις ἐν εἰρήνῃ, γιατί εἶδα, κράτησα στὰ χέρια μου, ἀγκάλιασα αὐτὸ τὸ ἴδιο, τὸ νόημα τῆς ζωῆς”.

Ο Συμεῶν περιμένε. Περιμένε σὲ ὅλη του τῆ ζωῆ, καὶ σίγουρα αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἀναλογιζόταν, προσευχόταν, ἐμβάθυνε ὅσο περιμένε, ἔτσι ὥστε ὅλη του ἡ ζωῆ νὰ εἶναι μιὰ διαρκῆς “παραμονή”, ἡ προηγουμένη ἐνὸς χαρμόσυνου συναπαντήματος.

* * *

Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἀναρωτηθεῖ ὁ καθένας μας, ἐγὼ τί περιμένω; **Τ**ί μοῦ ὑπενθυμίζει ὅλο καὶ πιὸ ἐπίμονα ἢ καρδιά μου; **Μ**εταμορφώνεται βαθμιαῖα σὲ προσμονή ἢ δική μου ἡ ζωῆ, καθὼς προσβλέπω στὴν Συνάντηση μὲ τὸ οὐσιώδες;

Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θέτει ἡ Ὑπαπαντή. **Ἐ**δῶ, σ’ αὐτὴ τὴν Γιορτή, ἡ ἀνθρώπινη ζωῆ φανερώνεται ὡς ἡ ἀσύγκριτη ὁμορφιά μιᾶς ψυχῆς πού ὠριμάζει, πού ἀπελευθερώνεται ὅλο καὶ περισσότερο, πού βαθαίνει καὶ καθαρίζεται ἀπ’ ὅ,τι εἶναι δευτερεῦον, ἀνούσιο καὶ τυχαῖο.

Ακόμη καὶ τὰ γεράματα καὶ ὁ θάνατος, ὁ ἐπίγειος προορισμὸς στὸν ὁποῖο ἔχουμε ὅλοι μερίδιο, τόσο ἀπλὰ καὶ πειστικὰ φανερώνονται ἐδῶ ὡς πλησίασμα ἐκείνης τῆς μιᾶς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποία μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, γεμᾶτος ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, λέω: **“Ἐ**πίτρεψέ μου τώρα νὰ ἀποχωρήσω”. **Ἐ**χω δεῖ τὸ Φῶς πού διαπερνᾷ τὸν κόσμο. **Ἐ**χω δεῖ τὸ Παιδίον, πού δίνει στὸν κόσμο τόση θεία ἀγάπη καὶ πού μοῦ προσφέρει τὸν Ἐαυτό Του. **Δ**ὲν ὑπάρχει τίποτα πού νὰ φοβίζεται, τίποτα ἄγνωστο, τὰ πάντα τώρα εἶναι Εἰρήνη, Εὐχαριστία καὶ Ἀγάπη.

Αὐτὸ εἶναι πού φέρνει ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου. **Γ**ιορτάζει τὴν Συνάντηση τῆς ψυχῆς μὲ τὴν Ἀγάπη, τὴν Συνάντηση μὲ τὸν Ἐναν πού μοῦ ἔδωσε τὴν ζωῆ καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν δύναμη νὰ τὴν μεταμορφώσω σὲ προσμονή».

□

(*) **Τ**ζουλιάννα Σμέμαν, Τὸ ταξίδι μου μὲ τὸν π. Αλέξανδρο, σελ. 185-186, ἐκδόσεις «Ἀκρίτας». (Celebration of Faith. Sermons, τ. 2, σελ. 72-73).

• **Ἐ**πιμέλ. ἡμετ.